

ג'מס מייסון (הרנע הגרני)

בקצרה

הפרש השחור (ארה"ב) - סרט המערב הפרוע על שודד ממוסך הקורא לעצמו "בארט השחור" (דאן דוריי) והמסכים לעזיב את מקצועו בגלל אהבת רדנזית (איבון דה קארלו). סרט ילדותי שאינו יפה לא לילדים ולא לבוגרים.

הפנינה (מכסיקו) - אחד הסרטים הגדולים של השנה. סיפורו של ג'ון סטייבק על אודות שולה פנינים מקסיקאית המוצאת פנינה יצק והיא ממיטה עליו שואה גדולה. הועתק אל הכד באמנות נפלאה. צילומיו של ג'ון ריאל פיגוארה נהדרים, ואולי קצת ירר מדי נהדרים בשביל יצירה המבי ליטה את הפרימיטיבי שבאדם.

רומאנס הפעמונים (ארה"ב) דתיות ומיסטיקה נוסח בן הכס וקוונטין ריינולדס (שכתבו את התסריט). על רקדנית (וואלי) שהפכה כוכב קולנוע ומתה בשחפת ועל עתונאי וכומר (פרד מקמארי ופראנק סינאטרה, בסדר זה!) הרוצים לערוך לה קבורה הגונה. הת כון לגעת אל הלב.

הצרות והתלאות המוצאות ציני ארי ואשתו היהודיה אינם עשויים לצער איש. אלא שיוצרי הסרט הצליחו להתגבר על נקודת תורפה זו על ידי שילוב הזיר של האסון הפרטי בשואה ההמונית.

התמונות החזקות ביותר בסרט הן, כמובן, ההמוניות. הבמאי נעזר במספר הגון של שחקנים וניצבים. הוא ידע גם לנצלם כראוי: התמונות של ריכוז אנשי המשלוח ברחובות העיר ותמונות הגיטו משאירות רושם רב. אולם החזקה שבכולן היא בלי כל ספק זו המראה לנו "משלוח" היוצא מטרורין לאושיניצים. יורד מטר סוחף והמ שולחים צועדים בבוק, שורות שורות, כשתומרות המורכבת מאנשי הגיטו מל וזה אותם בשיר לכת מעולם אחר.

ג'יטו טרזיין" ראוי להיות מוצג בפני הקהל הרחב ביותר. זהו סרט עם לקח. לקח, שהאנושיות חיי בת ללמדו, ובמהרה, או - - -

הצרות והתלאות המוצאות ציני ארי ואשתו היהודיה אינם עשויים לצער איש. אלא שיוצרי הסרט הצליחו להתגבר על נקודת תורפה זו על ידי שילוב הזיר של האסון הפרטי בשואה ההמונית.

הרגע האורלי

סרט המבוסס על סיפור שהופיע במאגזינים מסוגם של "קולירס" "סא" טרדי איבנינג פוסט" ודומיהם, חזקה עליו שיהיה מטושטש-עלילה. יש להם לעתונים אמריקאים זעיר-בורגנים ומכר בים אלה נוסחאות קבועות ונדוקות לסיפוריהם ותקנון צניעות והגינות שה קלאסיקונים המאושרים לא ידעו אותן. אם בכל זאת נכתבים לעתים סיפורים בעלי רמה מסוימת בעתונים אלה, הרי זה שהם משלמים היטב וסופרים טר בים לא מעטים אינם עומדים בסיון וכתבים בשבילם. אולם "הרגע האורלי" אינו אף סיפור קלוקל מאת סופר משובח. זהו סיפור חסר ערך מאת סופרת חסרת ערך (אליזבת הולדינג) שעובד בדים נאמנות לתס ריט, וביום בידי במאי היודע את מלאכתו ואת אמנותו (מאכס אופולס).

זהו סרט על אודות משפחה אמריקאית ועיר-בורגנית הגרה בפרבר שקט בקאליפורניה, הבת (ג'ראלדין ברוקס) גורמת בשגנה למותו של מאהבה המושחת. אמה, מטרונות אמריקאית אופינית, מסלקת את הגוויה. סוחט מקצועי (ג'יימס מייסון) מביא אליה מכתבים שכתבה בתה אל המאהב הנר צח ודורש בשבילם סכום כסף גדול, גדול מדי. אהבתה של האם, המוכנה לעשות הכל בשביל הבת, משפיעה על הסחטן והוא מחליק, במחיר חייו, את המשפחה מן הבוץ ששקעה לתוכו. חרף ילדותיות העלילה, "הרגע האורלי" הוא סרט טוב. הבמאי הש כיל לתת לנו כמה דברים שאינם מצו

סרט "עברי" חדש ג'רוזאלם פוסט" חלקו התרבות האגלית בישראל, מכיזא בחדוה כתבה על עבודת הסרט הישראלי האחרון, המוסרט בימים אלה ביפו. "פקודות נישאות באנגלית, צר פתית וגרמנית, אנשים נושאים ממקום אל מקום מכשרים גדולים, רהיטים מיוזים. כל זה למען סרט... בן שלוש מערכות... המיוצר על ידי נורמן לוריה בשביל ויצ"ו - כותבת דות קייל.

הבמאי הוא אחד בשם ג'ורג' אורח ארצות הברית ומומחה לטרט ישראלי. אחת מפעולותיו בקשר ליצירתה הפילמאית היתה לשנות את שמה הליצן של אחת השחקניות פנינה סלמנדר לשם עברייש-אלי: נינה מאנדר. שמה שאר השחקנים, ארנסט שטוסל, שושנה הוניגכהן ומלכה שטיין לא צרמו אה אונו העדינה של מר ג'ורג'.

גיטו טרזין

ספק אם הסרט הציני הזה יכנס להיסטוריה של הקולנוע בעקבות "לידתה של אומה" (גריפית), "אניית הקרב פוטימקין" (איינושטיין) או "פאיזה" (רוסליני); חסר לו מגע יד של אמן קולנוע גדול. אולם מה שהבמאי אלפרד ראדוק לוקה בגאון ניות הוא מלא ברגש, וג'יטו טרזין שלו היא יצירה אנושית גדולה. אם אחד מתפקידיו של הקולנוע הוא לגולל לפנינו את ההיסטוריה בעת שהיא נערכת - השיג הסרט את מטרתו.

כמסמך מוזעו על האפל והאכזרי שבפשעים הנאציים הוא הנוקב והאי מתי ביותר שהוצג עד היום. הוא מעורר כבוד לא רק בשל התמונות ההמוניות, שרובן בעלות כוח שכנוע וזעזוע חזק, או בשל הצילומים המשביעים רצון בהחלט או עקב הבמאי המוצלח או של המשחק הטוב, אלא בגלל הגישה אל הנושא המסוכן, הסרט אינו נתפס לסנטימנטאליות וולה. הוא אינו תע מולה פרוקומוניסטית או פרויהודית, הוא אף אינו תעמולה אנטינאצית. הוא משתדל להיות אובייקטיבי, להראות את הדברים כמות שהיו. האמת הזאת דיה לשמש הוקעה של כל סאדיזם מתוכנו ו"חוקי" (הסמליות בסרט, למי רות הדיוק ההיסטורי רבה. כמה התמונות מן הגיטו העלו מחשבות נור גות על מצב השיכון במחנות העולים בישראל).

העלילה פשוטה ובהשוואה לרקע החזק -- מיותרת. לעומת הסבל הנורא של המיליונים המוצג בריאליזם מלא,

גיטו טרזין חמורת, בוץ ואסון פרטי

אלידה ואלי ופרד מקמורי (רומאנס הפעמונים) עתונאי, כומר וקבורה הגונה